

ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

Ψηλά με τα κυάλια,
 ένα κομμάτι χώρου,
 ένα κομμάτι γης,
 Δεν ήξερα αν μπορούσα
 να προφέρω: «Πατρίδα».

Κι ύστερα γαλανά πανιά
 Σημαίες μεσίστιες
 παλλόμενες
 σε κάθε φύσημα του ανέμου...

Ένα ελλιπές κομμάτι πατρίδας
 - το όνειρο -
 αποκρυσταλλωμένο
 σε μια σταγόνα Φθινόπωρου
 που ακόμα δεν έλεγε να φανεί...

Κι όταν άρχισα να μιλώ με σύμβολα
 όταν δέθηκαν όλα αυτά σε στίχους
 όταν πλέχτηκαν σ' ένα στεφάνι
 - ένα στεφάνι από σύμβολα
 του γυαλού και του βράχου -
 Και όταν το ποίημα αυτό
 - ένα κομμάτι καθρέφτη -
 που σ' όποια μεριά αν το τοποθετούσες
 αντανakλούσε την ίδια εικόνα αλλοιωμένη
 κύλησε, από λάθος
 στη θάλασσα,
 Βρέθηκα Μοναχή!

Χωρίς ελπίδα
 χωρίς φόβο
 χωρίς κουπί.
 Ένα ήρεμο πρόσωπο
 στα χείλη μόνο
 μια Προσευχή.

Ο χρόνος με παράτησε
 με ξέχασε, με άφησε.
 Ο τόπος με εγκατέλειψε,
 ελεύθερη μ' απέλυσε
 Έμεινα Μοναχή
 Ένα ήρεμο πρόσωπο.

στα χείλη μόνο
 μια Προσευχή.

Τότε, ένα κυκλικό πεπρωμένο
 τα κύματα αγρίεψαν
 φουντώσανε και θέριεψαν
 κι ήρθαν όλα τ' άστρα
 να πολεμήσουν μαζί μου

ο Ταύρος, ο Ζυγός, ο Λέων,
ο Αιγόκερως, ο Σκορπιός, ο Τοξότης,
ο Υδροχόος, οι Ιχθείς, η Παρθένος,
οι Δίδυμοι, ο Καρκίνος, ο Κριός.
Πάλαιψα,
με την αστραπή, τη θροντή, την μπόρα,
το φως, τον ήχο, τον πόνο.

Κι ενώ βυθιζόμουν ολοένα
σε μια εικόνα
που τη φώναζαν «Θάλασσα»,
Μια σφαγιασμένη σιωπή
η σκιά της μοναξιάς
που δεν αποδιωχνόταν εύκολα
ολόξαφνα μέσα στη δίνη
αναδύθηκε η σιωπή,
που τόσο καιρό πρόσμενε χωρίς ανάσα,
εναγκαλισμένη τις προεξοχές του ονείρου
Και οι σίχτοι βυθιστήκανε σ' αυτήν...

Ούτε ένα ψιδύρισμα βροχής.
Η αστραπή, μια οπτική απάτη
κι η φουρτούνα...
ένα συνειδησιακό, ωραίο παραμύθι
χωρίς υποτίτλους
για τα πολύ μεγάλα παιδιά...

Μέσα στο πλαίσιο
της διαίσθησης του παραμυθιού
Βρέθηκα πάλι Μοναχή
ανάμεσα στο κατάρτι,
να προσμένω ένα άλλο άστρο,
που ακόμα δεν είχε φανεί
κι ήμουν σίγουρη πως θα ερχόταν
από τη μακρινή Βηθλεέμ...

NANTIA ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ